

Майстер

Олександр Копиленко

Умовилися ми з Василем піти на цілий день на річку. Окунів ловити та на качок полювати. Любить такі мандрівки мій допитливий малий приятель.

Обіцяв Василь раненько до мене зайти, та щось довго його немає. Я вже й зібрався, наготував усе, погодував своїх вихованців — пташок та білку. Думав, доведеться самому йти — мабуть, мій Василь заспав, хоч такого з ним ніколи не було. Коли умовлялися вдвох іти по рибу чи на полювання, Василь ніколи не спізнювався, а часом і мене будив. Такий завзятий він мисливець та рибалка!

Аж ось, зрештою, хтось тихенько постукав у двері.

Відчиняю двері; бачу, що Василь якусь новину приніс. По очах бачу, бо вони переможно посміхаються і блискають.

— Заходь, Василю Сидоровичу, чому ж це ти спізнився? — запрошую я Василя. Йому дуже приємно, коли я називаю його й по батькові. Це я знаю.

Привітався мій гість і насамперед оглянув усі мої клітки, рушницю й білку, що стрибнула із столу і шмигнула до себе в запічок.

Ніяк не хоче моя білка звикнути до Василя. Крім мене, нікого не визнає.

Цю білку ми з Василем за літо вигодували. Була малесенька, як мишеня, а тепер така рудо-червона красуня, що й очей не відведеш. Весела, жартівлива, а хвіст довший за неї.

Білка наша зовсім ручна і з рук їжу бере.

Оглянув Василь Сидорович кімнату і мовчить, а кепку свою новеньку в руках міцно затискує.

Я теж мовчу, чекаю, що мій приятель скаже.

Нарешті Василь не витримав і протягнув мені кепку.

— Подивіться, що я приніс, тільки обережно. На городі у нас піймав, тому й спізнився.

В кепці сидів дятел — чорний, аж блищить, і дзьоб у нього, як долото,— міцний і гострий, бо дятлові доводиться дерево дзьобом колупати і з-під кори комах видовбувати.

Дуже сподобався мені дятел; шкода тільки — крильце йому хтось підбив: тому й не міг він літати.

Роздивилися ми з Василем уважно дятла, хоч він і ображався на нас, і вирішили — нехай у мене живе, доки крильце не загоїться. Бо як випустимо зараз, то його хижак з'їдять.

Пустили дятла на підлогу, він невміло пошкандибав під шафу і там сховався.

А шафа в мене стара і, правду казати, не дуже міцна, в кутку стояла. Під ту шафу й поліз дятел.

Поставили ми дятлові води, кинули їжі, забрали своє мисливське знаряддя і,

замкнувши хату, швиденько пішли до річки. Який це був хороший і цікавий день! Наловили ми окунів, кашу на березі зварили. Ще й трьох диких качок забили.

А окуні так ловилися добре — просто не встигаєш витягати. Захопились ми з Василем окунями та полюванням і про дятла нашого забули.

Вже як до хати дійшли, з річки повертаючись, Василь сказав між іншим:

— Як там наш дятел? Може, втік?

Але дятел не втік, а тільки якої шкоди наробив!

Заходимо ми в хату і не впізнаємо моєї старої шафи. Подовбана, подзьобана вся, немов її долотом колупали. В однім місці навіть дірку наскрізь продовбано. По всій кімнаті цурки валяються, а дятел, хитро озирнувшись на нас, продовжує свою роботу — лізе вгору і дзьобом тільки — тук-тук, тук-тук! А цурки так і сиплються.

Василеві так сподобалася дятлова робота, що він не витримав і аж присів зо сміху. Шафу попсовано з таким умінням, що справляти й не думай.

Признатись, я дуже розгнівався і посадив дятла в клітку.